

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA PENALĂ

Decizia penală nr.865

Dosar nr./1/2018

Ședința publică din 29 octombrie 2018

S-a luat în examinare recursul formulat de către **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Constanța** împotriva sentinței penale nr.182 din data de 18 iunie 2017 a Tribunalului Alba, pronunțată în dosarul nr...../90/2006 și a deciziei penale nr. 39/P din data de 10 aprilie 2009 a Curții de Apel Constanța – Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, pronunțată în dosarul nr...../57/2008, privindu-l pe intimatul inculpat M..

La apelul nominal, făcut în ședință publică, a răspuns intimatul inculpat M., asistat de apărător ales, avocat F., precum și martorul P..

A lipsit martorul J..

Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către magistratul asistent, după care:

Înalta Curte a procedat la identificarea martorului P., copia cărții de identitate a acestuia fiind atașată la dosarul cauzei.

În conformitate cu dispozițiile art. 384 raportat la art. 70-73 din Codul de procedură penală din 1968, *Înalta Curte* a procedat la *audierea martorului P.*, sub prestare de jurământ, acordând posibilitatea reprezentantului Ministerului Public și apărătorului ales al intimatului M. să adreseze întrebări, declarația fiind consemnată în scris și atașată la dosar, subsecvent citirii și semnării acesteia.

În timpul audierii, martorului P. i-au fost adresate întrebări de către președintele completului de judecată, de către reprezentantul Ministerului Public și de către apărătorul ales al intimatului M., răspunsurile date fiind consemnate în cuprinsul declarației.

În continuare s-a procedat la vizionarea în ședință publică a înregistrărilor audio-video cuprinse pe suportul optic CD-R, marca Verbatim, seria 5342N0322 01, inscripționat dosar penal/P/2006, 5, ce conține un fișier audio video

denumit Audio-Video, întâlnire P. cu M., la data de 06.07.2006, ora 15.07, de tip AVI, și pe suportul optic CD-R, marca Verbatim, seria 5342N0325 20, inscripționat 126/11-1/02, ce conține convorbirea telefonică dintre P. cu M., la data de 06.07.2006.

După finalizarea acestei proceduri, s-a procedat la sigilarea plicului în care se aflau CD-urile Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția Penală.

Înalta Curte a pus în discuția părților renunțarea la audierea martorului J., în condițiile în care, declarațiile pe care acesta le-a dat în faza de urmărire penală privesc procedura de eliberare a certificatului de urbanism, iar instanța a audiat martori cu privire la acest aspect. Mai mult decât atât, din declarația pe care martorul a dat-o, rezultă că acesta se afla în concediu în acea perioadă.

Reprezentantul Ministerului Public a arătat că este de acord cu renunțarea la audierea martorului J., astfel cum a fost pusă în discuție de către instanță.

Apărătorul ales al intimatului inculpat M., avocat F., a arătat că este de acord cu renunțarea la audierea martorului J., învederând, totodată, că apărarea își însușește declarația pe care martorul a dat-o în faza de urmărire penală.

Înalta Curte, având în vedere concluziile părților, a renunțat la audierea martorului J., apreciind că declarația dată de acesta în cursul urmăririi penale este edificatoare în ceea ce privește procedura de eliberare a certificatului de urbanism.

În conformitate cu dispozițiile art. 384 raportat la art. 70-73 din Codul de procedură penală din 1968, *Înalta Curte* a procedat la audierea intimatului inculpat M., sub prestare de jurământ, acordând posibilitatea reprezentantului Ministerului Public și apărătorului său ales să adreseze întrebări, declarația fiind consemnată în scris și atașată la dosar, subsecvent citirii și semnării acesteia.

În timpul audierii, intimatului inculpat M. i-au fost adresate întrebări de către președintele completului de judecată, de către reprezentantul Ministerului Public și de către apărătorul său ales, răspunsurile date fiind consemnate în cuprinsul declarației.

Nemaifiind alte cereri de formulat ori excepții de invocat, Înalta Curte a constatat cauza în stare de judecată și a acordat cuvântul în dezbaterea recursului.

Reprezentantul Ministerului Public a solicitat, în temeiul art. 385¹ pct. 2 lit. d din Codul de procedură penală din 1968, desființarea sentinței penale nr.182 din data de 18 iunie 2017 a Tribunalului Alba, pronunțată în dosarul nr./90/2006 și a deciziei penale nr. 39/P din data de 10 aprilie 2009 a Curții de Apel Constanța – Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, pronunțată în dosarul nr...../57/2008 și condamnarea intimatului inculpat.

Referitor la situația de fapt, a arătat că, în luna decembrie 2005, martorul P. a cumpărat un teren pe care dorea să construiască un imobil cu trei etaje. Ulterior, prezentându-se la primăria Râmnicu Vâlcea, a constatat că poate construi doar un imobil cu un singur etaj. În aceste condiții, martorul P. s-a prezentat împreună cu doi angajați ai săi, martorii T. și P., la primarul M., pentru a-i cere explicații cu privire la regimul de înălțime al clădirii pe care dorea să o construiască. Acesta le-a explicat că nu poate face rabat de la Planul Urbanistic Zonal aplicabil în zona respectivă. Mai mult decât atât, primarul a afirmat că, atâta timp cât va deține această funcție, nu se va construi niciun imobil în afara dispozițiilor legale.

Din această afirmație, cât și din atitudinea primarului, martorul denunțator P. cât și martorul T. au înțeles faptul că acesta, fără a primi o sumă de bani, nu va dispune eliberarea certificatului de urbanism conform solicitării primite.

Procurorul a arătat faptul că martorul P. a fost constant în declarațiile date, întotdeauna precizând că primarul nu i-a cerut o sumă exactă de bani, ci a lăsat-o la aprecierea sa. Ulterior, martorul denunțator s-a prezentat în biroul primarului cu un plic pentru a-i înmâna o oarecare sumă, acesta nu a primit plicul, dar l-a trimis la inculpatul D., care era viceprimarul municipiului. Martorul P. a afirmat că a lăsat acest plic viceprimarului.

Procurorul a apreciat că declarația martorului P. se coroborează cu declarația martorului T., care a relatat că a aflat de la P. faptul că acesta a lăsat plicul cu 5.000 de euro inculpatului D., după ce i-l prezentase intimatului

inculpat M., întrucât acesta din urmă nu a vrut să îl ia în mod direct. După acest moment, în urma depunerii cererii pentru eliberarea certificatului de urbanism, martorul P. tot nu a primit un certificat de urbanism care să îl mulțumească, sens în care a luat din nou legătura cu viceprimarul D. și i-a solicitat acestuia să își respecte promisiunea.

A învederat că primul moment al pretinderii și primirii mitei a avut loc în aprilie 2006, acesta fiind momentul consumării infracțiunilor de luare de mită și de dare de mită în ceea ce îl privește pe martorul denunțator. Martorul P., supărat că nu a reușit să obțină un certificat de urbanism care să îi permită să construiască un imobil conform solicitărilor sale, a formulat un denunț la Direcția Națională Anticorupție. Ulterior, văzând că nu mai poate să recupereze suma de 5.000 de euro pe care deja o dăduse mită, a intrat în legătură cu inculpatul D., solicitându-i acestuia emiterea unui certificat de urbanism pentru imobilul din

În acest sens, martorul P. s-a întâlnit cu inculpatul D. și au purtat anumite negocieri, în urma cărora au ajuns la suma de 40.000 de euro, și nu 50.000 de euro, cât se ceruse prima dată mită pentru imobilul din

A arătat că acest lucru rezultă din interceptările aflate la dosarul cauzei, în care, inculpatul D. întotdeauna face referire la plural, acest lucru denotând faptul că avea o înțelegere cu inculpatul M. și că acesta știa despre solicitările martorului P.. De asemenea, martorul P. a precizat că, de fiecare dată, a discutat și cu inculpatul M..

Pe de altă parte, a arătat că, în înregistrarea audio-video vizionată în ședința publică la acest termen, se observă clar că martorul P. nu a stat agățat de ușă trei minute, așa cum susține inculpatul M., ci maxim 30 de secunde, atât cât durează filmarea, care nu este denaturată, așa cum afirmă apărarea. În filmare, într-adevăr se vede doar capul inculpatului, dar i se vede și mâna când nu refuză banii, ci refuză doar să se vorbească despre predarea sumei de bani. De asemenea, din înregistrarea audio a rezultat faptul că, anterior prezentării în biroul primarului, martorul P. l-a sunat ca să își facă anunțată prezența.

Astfel, a concluzionat că infracțiunea de luare de mită este probată, sub forma pretinderii, încă din aprilie 2006 și sub forma primirii, nu în mod direct, pentru că banii nu au fost predați direct inculpatului M., ci inculpatului D., în localul aflat în apropierea primăriei.

Totodată, a apreciat că declarația intimatului inculpat M., dată la acest termen de judecată, nu este credibilă, având în vedere că acesta nu își amintește după 3 ani și jumătate de executare a pedepsei - deși a citit dosarul și se află în rejudecarea căii de atac a recursului - datele la care s-a prezentat martorul P. în biroul său, momentele eliberării certificatelor de urbanism și nu poate da explicații cu privire la zonele 2D sau 2C, care prevăd niveluri diferite de construcție.

A opinat că, pentru acel imobil, dacă era identificat așa cum a explicat și juristul P., în zona 2C, care îi permitea să construiască maxim trei etaje, s-ar fi putut elibera un certificat de urbanism, în sensul solicitării martorului P.. În schimb, pe certificatul de urbanism solicitat în vederea eliberării ulterioare a unei autorizații de construcție, acest imobil a fost mutat în mod artificial, întrucât în acea perioadă nu s-a dat niciun Plan Urbanistic Zonal care să delimiteze granițele dintre zone, astfel încât același imobil să fie mutat din zona C în zona D, zonă neconstruibilă sau mai puțin neconstruibilă, cu parter plus un etaj și cu un regim de maxim 30% de ocupare față de cel din zona 2C care avea un procent de ocupare de până la 80%.

Prin urmare, a solicitat condamnarea intimatului inculpat M. la aceeași pedeapsă de 3 ani și 6 luni, pentru motivele expuse și în sentință ca motive de individualizare, cu aplicarea pedepselor complementare prevăzute de art. 64 alin. 1 lit. a teza a II-a, lit. b și c din Codul Penal din 1969 și a pedepselor accesorii. De asemenea, a solicitat menținerea măsurilor asigurătorii dispuse în cauză și constatarea faptului că inculpatul a fost reținut în perioada 7 iulie 2006 și arestat preventiv din 11 iulie 2006 până în 10 noiembrie 2006 și că a executat pedeapsa la zi.

Apărătorul ales al intimatului inculpat M., avocat F., a susținut că, la restaurantul unde s-a organizat flagrantul, inculpatul era așteptat să vină, aspect

ce rezultă din declarația martorului denunțator P. dată la Tribunalul Alba, unde acesta a afirmat că „la Direcția Națională Anticorupție mi s-a spus cum trebuie să procedez în continuare cu cei doi inculpați în sensul că urma să îl caut pe D., nu pe G.. Mi s-a sugerat să îl caut pe inculpat, să îi fac oferta de bani solicitată de acesta, respectiv 50.000 de euro”.

În opinia apărării, tot dosarul a fost reconfigurat, întrucât inculpatul nu a fost prezent la restaurant în seara flagrantului. La fila 85 din dosarul de urmărire penală, unde se află planșele cu fotocopiile bancnotelor pe care scrie „mită”, există o legendă unde se menționează că acestea sunt „bancnotele marcate și tratate chimic, ce urmau a fi înmânate de către denunțatorul P. numiților M. și D.”. De aici rezultă că, pe parcursul întregii urmăriri penale, cel vizat, de fapt, era primarul.

A apreciat că motivele recursului declarat de către Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Constanța se pot sintetiza în două propoziții. Astfel, se spune că „soluția de achitare a fost motivată prin lipsa situației premisă a infracțiunii de luare de mită, respectiv a împrejurării ca funcționarul să fi fost investit, prin serviciul al cărui salariat este, cu o solicitare, de regulă scrisă, înregistrată la registratura unității, în lipsa unei astfel de investiții funcționarul nefiind ținut să efectueze un act de serviciu” și în continuare „faptul că, în momentul pretinderii și primirii de către inculpați a sumelor de 5.000 și 20.000 de euro, S.C. R. S.A. nu depusese încă, la primăria municipiului Râmnicu Vâlcea, o cerere pentru eliberarea unui certificat de urbanism pentru cel de-al doilea imobil nu prezintă relevanță sub aspectul existenței infracțiunii de luare de mită întrucât exista o înțelegere prealabilă între inculpat și denunțator, cu privire la îndeplinirea de către acesta a unui act ce intră în atribuțiile sale de serviciu, depunerea cererii în acest sens de către solicitant fiind o simplă formalitate”.

Rechizitoriul abundă de ambiguități, este imprecis și confuz. Cu titlu de exemplu, a arătat că se afirmă că inculpatul M. a cerut acei bani de la denunțator în forma prezentată de parchet „pentru a-l ajuta să obțină un certificat de

urbanism, vizând un teren situat în”, deși din economia dosarului rezultă că în speță e vorba de două certificate de urbanism și de două imobile diferite.

Tot într-un mod confuz se vorbește despre faptul că, după ce s-a lămurit și denunțatorul că nu poate obține certificatul de urbanism pentru imobilul din, parchetul afirmă că „s-a produs modificarea scopului infracțiunii, în sensul că suma pretinsă inițial urma a fi remisă pentru emiterea de către intimatul inculpat M. a unui certificat de urbanism pentru terenul din”. A apreciat că nu poate fi vorba de schimbarea scopului infracțiunii, ci că este vorba de o altă infracțiune.

Apărătorul a menționat că seria acestor ambiguități este mai mare, drept pentru care însăși instanța de judecată, la soluționarea fondului cauzei, a considerat necesar să se clarifice situația și a pus în vedere procurorului să facă acest lucru. În ședința de judecată din 2 august 2006, procurorul de ședință a precizat că, în realitate, fapta pentru care s-a dispus trimiterea în judecată privește doar situația certificatului de urbanism pentru terenul din

A arătat că, prin motivele de recurs, parchetul insistă pe declarațiile denunțatorului P., însă acesta nu este un martor credibil. S-a dovedit prin declarații de martor și există și la dosarul cauzei dovezi în sensul că, anterior flagrantului din 6 iulie 2006, prin procesul-verbal din 23 mai 2005, inculpatul, în calitate de primar, l-a sancționat pe denunțator cu suma de 1.000 lei (10.000.000 ROL) amendă, pe el personal, iar nu firma, procesul-verbal de contravenție fiind semnat de primar.

Mai mult decât atât, denunțatorul, chiar în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție a afirmat că nu s-a început urmărirea penală împotriva sa de către Direcția Națională Anticorupție, ci că, de fapt, a fost audiat ca martor și nici măcar nu știe ce soluție s-a dat. În realitate, martorul P. cunoștea foarte bine că împotriva sa se începuse urmărirea penală și că, cercetat fiind de către Direcția Națională Anticorupție, a primit și o soluție favorabilă, de scoatere de sub urmărire penală, menționată de acesta în dosarul nr./90/2006 la filele 117-119.

De asemenea, denunțatorul a negat permanent existența unor vechi relații de prietenie și chiar a unor împrumuturi de bani între el și inculpatul D., deși cu

acesta lucrase în aceeași firmă și îi fusese chiar subaltern. Toate aceste susțineri sunt contrazise categoric de către mai mulți martori, printre care D., contabilă lui de la societate, S., T. și T., inginerul și directorul societății al cărei patron era denunțatorul.

În legătură cu sancțiunea contravențională menționată mai sus, în fața Tribunalului Alba, martorul P. a negat că ar fi fost sancționat contravențional vreodată. Denunțatorul a afirmat sistematic în declarațiile sale că s-a consultat cu cei doi oameni de bază ai lui, directorul firmei, inginerul T. și consilierul juridic P., cu privire la suma pe care ar trebui să i-o dea primarului. Aceste susțineri sunt contrazise categoric de cei doi martori.

Totodată, denunțatorul a pretins că ar fi depus la primărie, anterior arestării primarului, o cerere pentru certificatul de urbanism pentru imobilul din Aceste afirmații au fost infirmate de martorii T., M., O., M. și chiar de către cererea respectivă, pe a cărei primă pagină este data înregistrării la primărie, care este ulterioară arestării primarului.

În susținerea lipsei de credibilitate a martorului denunțator, a arătat că, la dosarul nr. .../90/2006, la fila 398, se găsește o adeverință medicală din care rezultă un diagnostic medical cert referitor la boli de natură, iar Spitalul Militar Central atestă că martorul P. a fost internat la secția a acestui spital.

La momentul audierii în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție, martorul a susținut pentru prima dată teza acuzării, afirmând că, atunci când se discuta despre eliberarea certificatului de urbanism pentru imobilul din, primarul a menționat: „dai și tu ceva și până la urmă o rezolvăm”. Întrebat fiind de ce nu a spus niciodată așa ceva, cu atât mai mult cu cât nici în rechizitoriu și nici în motivele de recurs nu se reține acest lucru, martorul a spus că nu știe de ce nu a menționat niciodată acest amănunt până acum.

În rechizitoriu se spune că această pretindere de către intimatul inculpat M. s-ar fi făcut prin reliefaarea condițiilor dificile de obținere a unui certificat de urbanism pentru un imobil situat în zona centrală a orașului, deci nu *expressis verbis*. În declarația dată la Tribunalul Alba, denunțatorul a afirmat: „precizez că inculpatul G. a afirmat în prezenta numitului T. că, atâta timp cât va fi el primar,

nu se va construi nimic pe terenul din”, împrejurare confirmată de martorul T..

A arătat că, în mod constant, primarul a avut o poziție categorică de a nu emite certificatul de urbanism solicitat de către martorul P., astfel că nu avea sens să pretindă o sumă de bani pentru eliberarea actului.

A mai precizat că martorul T. a afirmat în declarația sa, aflată la fila 138 din dosarul nr...../90/2006: „menționez că înainte de a mă prezenta astăzi în fața instanței pentru a da declarație, respectiv săptămâna trecută m-am întâlnit cu P., ca urmare a faptului că acesta m-a contactat telefonic, și în prezența juristului de la SC R. SA, numitul P. a încercat să îmi reîmprospăteze memoria cu aspectele pe care le-a declarat dumnealui la instanță. Cu alte cuvinte, a încercat să îmi sugereze că ceea ce a declarat dumnealui la instanță corespunde adevărului, respectiv mi-a povestit la masă declarațiile pe care le-a dat el la instanță”. Acesta este principalul pilon probator pe care se întemeiază acuzarea, cât și motivele de recurs.

Referitor la cel de-al doilea pilon probator, reprezentat de transcrierea interceptărilor efectuate în cauză, a arătat că argumentul principal a fost că, potrivit transcrierii din nota respectivă, la oferta mituitorului, primarul a spus acel „NU!” categoric.

Cu ocazia certificării acestor transcrieri, de către Tribunalul Vâlcea, conform procedurii în vigoare la acel moment, a rezultat că în dosar se afla o altă transcriere a acestei convorbiri, cuprinsă într-o altă notă de transcriere, care era diferită esențial sub cel puțin trei aspecte: dispariția aceluși semn de exclamație pus după cuvântul „NU” și faptul că prin această modificare și-au permis procurorii ca, mai apoi, în rechizitoriu să afirme că recurentul inculpat a rostit cuvântul „NU”, dar acest lucru nu este echivalent cu un refuz; faptul că se fragmentează dialogul, în sensul că în transcrierea originală, denunțatorul a făcut acea ofertă vagă urmată de acel „NU!” categoric, în cea de-a doua notă, ultima parte a discuției se situează după răspunsul „NU”, ca în felul acesta să nu mai urmeze un alt refuz din partea primarului; în nota contrafăcută au fost adăugate

trei note de subsol care, în esență, interpretează niște gesturi, cum că acel gest cu mâna al primarului ar avea o conotație aprobativă.

În legătură cu legalitatea și temeinicia acestei probe a Direcției Naționale Anticorupție, a arătat că autorizarea acestor interceptări nu se putea face, conform art. 91¹ din Codul de procedură penală din 1968, decât de președintele instanței, iar în cazul de față, nu acesta din urmă a dat această autorizare. Acest lucru a fost explicat de parchet prin existența unei delegări dată unui alt judecător de către președintele instanței, care însă nu se găsește la dosarul cauzei.

Mai mult decât atât, delegarea nici nu putea fi dată în forma în care era textul de lege în acel moment. Ulterior, legea a fost modificată și a fost reglementată această posibilitate. În plus, la dosar există o corespondență dintre Curtea de Apel Alba Iulia și Tribunalul Vâlcea, prin care Curtea de Apel Alba Iulia, tocmai pe această temă, a solicitat Tribunalului Vâlcea informații cu privire la faptul că, în speță, autorizarea a fost dată de vicepreședintele tribunalului și nu de către președintele tribunalului, care era persoana competentă să o facă. Tribunalul Vâlcea a răspuns, fără alte precizări, că atribuția eliberării unei asemenea autorizații revenea președintelui și că în data de 4 iulie, când s-a dat autorizația, președintele era prezent la instanță.

A apreciat că, în această situație nu se poate vorbi de o autorizare dată de un organ competent. Dimpotrivă, această autorizare este emisă de o persoană cu încălcarea competenței materiale, care se sancționează, în raport cu prevederile art. 196 din Codul de procedură penală din 1968, cu nulitatea absolută, nulitate care poate fi invocată în orice fază a procesului, inclusiv din oficiu și care nu poate fi înlăturată în niciun mod.

Totodată, la adresa emisă de instanță, Direcția Națională Anticorupție a răspuns că interceptările au fost făcute de către Serviciul Român de Informații. Conform dispozițiilor de procedură penală, aceste interceptări sunt mijloace de probă, iar Serviciul Român de Informații nu este organ de urmărire penală, deci nu putea să administreze aceste probe. Prin urmare, este vorba din nou de administrarea unei probe cu încălcarea competenței materiale, ceea ce atrage

nulitatea absolută. În acest sens, a invocat și deciziile Curții Constituționale nr.302/2017 și nr.22/2018, în aceasta din urmă reținându-se că „nelegalitatea dispunerii, autorizării sau administrării probei este sancționată de prevederile art.102 alin. 3 Cod procedură penală prin aplicarea regimului nulităților”.

În opinia sa, este discutabil actul de acuzare în care se arată că infracțiunea de luare de mită constă în aceea că primarul a pretins în perioada aprilie – iulie 2006 bani de la denunțător. Infracțiunea de luare de mită, săvârșită în forma pretinderii, are consumare instantanee. Drept urmare, dacă în luna aprilie inculpatul a cerut o sumă de bani de la denunțător, indiferent că a primit-o sau nu, ori că a îndeplinit actul solicitat sau nu, s-a consumat infracțiunea de luare de mită. Dacă ulterior a cerut din nou bani, înseamnă că ne aflăm fie în situația unei infracțiuni continuate, ceea ce nu se precizează, fie în situația unui concurs de infracțiuni.

Cu privire la opinia parchetului că formularea acelei cereri pentru eliberarea certificatului de urbanism nu ar fi altceva decât o simplă formalitate, a susținut că este contrazisă de art. 6 alin. 4 din Legea nr. 50/1991, potrivit căruia „în vederea eliberării certificatului de urbanism, solicitantul, orice persoană fizică sau juridică interesată, se va adresa la autoritățile prevăzute la alin. 4 cu o cerere”, iar potrivit art. 6 alin. 2 din aceeași lege „certificatul de urbanism se emite de autoritățile abilitate și se eliberează solicitantului în termen de cel mult 30 de zile de la înregistrarea cererii”. Totodată, potrivit art. 15 și art. 29 alin. 1 din Ordinul nr.1430/2005 (în vigoare la momentul de referință), privind aprobarea normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 50/1991, solicitantul trebuie să formuleze o cerere, să depună o anumită documentație compusă din elementele precizate în actul normativ menționat și să plătească taxa legală. Este vorba de texte imperative.

Apărătorul a susținut că în doctrină se arată că infracțiunea de luare de mită conține în structura sa o situație premisă ce constă în existența, în prealabil, a unui serviciu funcționând și având competența de a efectua acte de felul celui care ocazional săvârșirea infracțiunii, legal investit cu soluționarea cererii de

eliberare a unui asemenea act. Astfel, infracțiunea de luare de mită nu poate fi concepută fără această situație premisă.

Drept urmare, atunci când denunțatorul s-a aflat în posesia unui certificat de urbanism pentru terenul din, eliberat așa cum fusese solicitat și nu l-a valorificat, în sensul solicitării unei autorizații de construcție în baza aceluși certificat, și acesta a expirat, putea să îl prelungească. Faptul că l-a lăsat să expire denotă un dezinteres total. Din analiza ansamblului de acte existente la dosarul cauzei, rezultă că nu avea sens ca martorul denunțator P. să ofere o mită de 50.000 de euro pentru un imobil care nu prezenta interes pentru acesta.

Drept urmare, susținerea acuzații în sensul că inculpatul este vinovat de săvârșirea infracțiunii de luare de mită, prin faptul că a pretins o sumă de bani de la denunțator, pe de o parte, pentru un certificat de urbanism pentru un teren la care însuși denunțatorul renunțase și își retrăsese documentația privind modificarea planului de urbanism sau în eliberarea unui certificat de urbanism care nu s-a cerut, nu are sens.

În declarația pe care martorul P. a dat-o la Curtea de Apel Constanța în dosarul nr...../57/2008 acesta afirmă că, atunci când a mers la primar, i-a adus la cunoștință scopul pentru care a venit, iar primarul a luat plicul. În declarația dată în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție, martorul a spus că primarul nu a pus mâna pe plic. În legătură cu aceste aspecte care sunt esențiale pentru o infracțiune de luare de mită, există contradicții, ceea ce face ca martorul să nu fie credibil.

A solicitat respingerea recursului declarat, apreciind că hotărârile atacate sunt legale și temeinice, depunând, totodată, concluzii scrise la dosarul cauzei.

Reprezentantul Ministerului Public a arătat, în replică, că, potrivit art. 64 alin. 1 din Codul de procedură penală din 1968, probele în dosarul penal sunt înregistrările, fie ele telefonice, fie în mediul ambiant. Prin urmare, faptul că, de la momentul arestării preventive până la momentul trimiterii în judecată, transcrierile au fost modificate tocmai pentru că la prima scriere s-a folosit un semn de exclamare în mod greșit nu are relevanță. La analiza probatoriului se vor corobora probele administrate în cadrul procesului penal și nu procesele-

verbale de redare a convorbirilor, întrucât acestea constituie probe conform Codului de procedură penală din 1968.

În ceea ce privește autorizațiile emise de către vicepreședintele Tribunalului Vâlcea, a arătat că acestea au fost emise în baza ordinului de serviciu din data de 3 ianuarie 2006, aprobat prin hotărârea nr. 1 a colegiului de conducere a Tribunalului Vâlcea din data de 12 ianuarie 2006. Prin urmare, vicepreședintele Tribunalului Vâlcea putea emite în mod legal aceste autorizații.

Pe de altă parte, având în vedere prevederile art. 332 din Codul de procedură penală din 1968, necompetența organului de urmărire penală sau alte aspecte care vizează necompetența materială care au avut loc în faza de urmărire penală, sunt acoperite atâta timp cât se trece de cercetarea judecătorească în fond. În cauză s-a trecut de etapa judecătii în fond și de apel, cauza fiind în rejudecarea recursului. Sub acest aspect, a considerat că nu se mai poate invoca necompetența organelor sau a actelor de urmărire penală efectuate în faza de urmărire penală în baza actelor dispuse de judecător.

Cu privire la administrarea probelor de către Serviciul Român de Informații, a arătat că din niciun act din dosar nu rezultă că vreo probă a fost administrată de această instituție. Mai mult decât atât, în adresa transmisă instanței s-a precizat că parchetul a beneficiat doar de suportul tehnic al Serviciului Român de Informații, întrucât la nivelul anului 2006 doar acesta avea aparatura necesară efectuării înregistrărilor. Aceste date înregistrate au fost descărcate direct pe serverele Direcției Naționale Anticorupție și au fost prelucrate de către procuror împreună cu ofițerii de poliție judiciară care au fost delegați în acest sens, tot aceștia realizând și transcrierile.

În ceea ce privește deciziile Curții Constituționale nr. 302/2017 și nr.22/2018, a arătat că acestea vizează dispozițiile din noul Cod de procedură penală, astfel că nu au relevanță în cauză.

În ceea ce privește pretinderea sumelor de bani din aprilie până în iunie 2006, a arătat că infracțiunea de luare de mită are modalități alternative de săvârșire, motiv pentru care nu era necesară reținerea unei forme continuate pentru că nu avem de a face cu o rezoluție infracțională divizată pe acte

materiale, așa cum s-a afirmat de către apărare. Infracțiunea de luare de mită în cazul inculpatului M. s-a comis în formele alternative de comitere, mai întâi prin **pretindere**, atunci când a lăsat de înțeles că nu va lăsa să fie construită nicio clădire în atâta timp cât va fi el primar, iar ulterior, prin primirea celor 5.000 de euro în luna aprilie atunci când nu i-a primit personal, dar l-a trimis pe martorul P. să îi predea viceprimarului D. și **epuizarea** infracțiunii la data de 6 iulie 2006, atunci când a avut loc efectuarea flagrantului.

Cu privire la organizarea flagrantului, a arătat că procedura obișnuită presupune ca persoanele implicate să primească indicații din partea procurilor Direcției Naționale Anticorupție, întrucât este o acțiune organizată, însă nu se susține ideea unei provocări. Este normal ca, atunci când se organizează un flagrant, martorul să primească anumite indicații, dar din nicio probă nu rezultă faptul că a fost îndemnat să facă sau să nu facă ceva, acesta a primit indicații generale, cum să procedeze în momentul în care se va întâlni cu inculpații.

Cu privire la indicația de la fila 85 din dosarul de urmărire penală, în subsol, pe planșele cu bancnote, potrivit căreia destinatarii sunt D. și M., a susținut că nu este un argument, așa cum îl interpretează apărarea, în sensul că vizat era de fapt inculpatul M.. Atâta timp cât din actele dosarului, până la momentul flagrantului, rezulta faptul că inculpatul M. refuza să elibereze certificatul de urbanism prin plasarea imobilului în zona 2D în loc de zona 2C, zonă cu un alt regim de înălțime, care îl nemulțumea pe martorul P., această mențiune de pe planșa foto cu banii de flagrant este una corectă. Banii trebuiau să ajungă la cei doi inculpați, într-o modalitate sau alta, iar faptul că inculpatul G. nu s-a dus la restaurant nu înseamnă că nu a primit în final mită.

Pe de altă parte, având în vedere înregistrarea, a considerat că intimatul inculpat nu a refuzat mita în niciun caz, iar pe imagini nu se vede nici acel „NU” transcris în primă fază cu semnul exclamării, care a fost interpretat de instanță, la propunerea de arestare, ca fiind un refuz categoric. Ulterior, chiar judecătorul care a analizat propunerea de arestare, în recurs, în urma vizionării înregistrărilor, a apreciat că nu este vorba de un refuz, ci de faptul că acesta doar a luat la cunoștință de faptul că banii au fost predați inculpatului D..

Cu privire la susținerea apărării că nu există situația premisă pentru luarea de mită, întrucât nu s-a depus o cerere pentru eliberarea certificatului de urbanism pentru imobilul din, a arătat că, așa cum au declarat martorii P. și T., martorul P. l-a trimis pe martorul T. la primărie din proprie inițiativă, lucru care rezultă chiar din declarația martorului P., cu actele vizând imobilul din cu câteva zile înainte de flagrant. Acest lucru nu i-a fost sugerat de către procurorii Direcției Naționale Anticorupție.

Prin urmare, a considerat, că nu este vorba de o schimbare a solicitării martorului P., ci doar de re poziționarea acestuia în momentul în care a văzut că nu își mai poate recupera avansul de 5.000 de euro dați pentru obținerea unui certificat de urbanism în urma căruia trebuia să obțină și o autorizație de construcție, sens în care martorul a încercat, pentru a nu pierde 150.000 de euro, cât a dat pe terenul din, să realizeze o investiție în cealaltă zonă a orașului, unde mai avea un imobil.

Faptul că a stat doi ani și a expirat certificatul de urbanism pentru imobilul din și nu a făcut demersuri pentru obținerea unei autorizații de construcție pentru acest imobil, era la latitudinea martorului P., care a considerat că un imobil, chiar și cu o înălțime mai mică într-o altă zonă a orașului i-ar fi mai profitabil decât un imobil realizat în

Intimatul inculpat M., având ultimul cuvânt, a solicitat respingerea recursului formulat de către parchet, arătând că este nevinovat de săvârșirea faptei reținute în sarcina sa.

ÎNALTA CURTE,

Asupra cauzei penale de față;

În baza actelor și lucrărilor dosarului Înalta Curte, reține următoarele:

A. Prin cererea de revizuire înregistrată la Înalta Curte de Casație și Justiție în data de 14 decembrie 2017 făcând obiectul dosarului nr...../1/2017 revizuiantul condamnat M. a solicitat, în baza art.465 alin.1 raportat la art.465 alin.11 lit.b din Codul de procedură penală, desființarea deciziei penale nr.273

din 27 ianuarie 2010 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr...../57/2008 și rejudecarea recursului declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție împotriva deciziei penale nr.39/P din 10 aprilie 2009 pronunțată de Curtea de Apel Constanța – Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie.

În susținerea cererii de revizuire, s-a invocat, în esență, faptul că prin hotărârea din data de 8 noiembrie pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauza Gutău împotriva României, s-a constatat că Înalta Curte de Casație și Justiție, prin decizia nr.273 din 27 ianuarie 2010, a încălcat art.6 paragraful 1 din Convenție.

A1. Înalta Curte de Casație și Justiție, examinând admisibilitatea în principiu a cererii de revizuire prin decizia penală nr.292 din 2 aprilie 2018 pronunțată în dosarul nr...../1/2017, în temeiul art. 465 alin.11 lit.b Cod procedură penală, a admis cererea de revizuire formulată de revizuentul M. împotriva deciziei penale nr.273 din data de 27 ianuarie 2010 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția Penală, pronunțată în dosarul nr...../57/2008.

A desființat decizia, numai cu privire la revizuentul M. și a dispus rejudecarea cauzei de către instanța de recurs, reținându-se următoarele:

Potrivit dispozițiilor art.465 alin.1 Cod procedură penală, hotărârile definitive pronunțate în cauzele în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat o încălcare a drepturilor sau libertăților fundamentale ori a dispus scoaterea cauzei de pe rol, ca urmare a soluționării amiabile a litigiului dintre stat și reclamanti, pot fi supuse revizuirii, dacă vreuna dintre consecințele grave ale încălcării Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și a protocoalelor adiționale la aceasta continuă să se producă și nu poate fi remediată decât prin revizuirea hotărârii pronunțate.

În speță, se constată că, prin Hotărârea din 8 noiembrie 2016, pronunțată în cauza Gutău împotriva României, publicată în Monitorul Oficial al României nr.755 din data de 21 septembrie 2017, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit că, prin condamnarea revizuentului de către instanța de recurs, fără audierea martorilor care figurau în dosar, în condițiile în care celelalte instanțe,

de fond și de apel, au dispus achitarea sa, a fost încălcat dreptul revizuentului la un proces echitabil.

Astfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că Tribunalul Alba și Curtea de Apel Alba Iulia au considerat că înscrisurile aflate la dosar, inclusiv declarațiile mai multor martori, justificau achitarea reclamantului. De asemenea, a arătat că, la momentul pronunțării soluției de condamnare, Înalta Curte nu dispunea de nicio informație nouă pentru a înlocui achitarea acestuia cu o condamnare penală pentru luare de mită și că hotărârea instanței supreme s-a întemeiat exclusiv pe documentele aflate la dosar, implicit pe declarațiile scrise, obținute în etapa de investigare și pe procesele-verbale întocmite de tribunal, care conțineau declarațiile martorilor. Totodată, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că Înalta Curte și-a bazat în mod decisiv condamnarea reclamantului pentru luare de mită, între altele, pe declarațiile martorilor audiați în fața instanțelor inferioare, fără a proceda la reaudierea martorilor în cauză.

În considerarea celor menționate anterior, Înalta Curte a apreciat că, în cauză, sunt incidente prevederile art.465 alin.1 Cod procedură penală, consecințele încălcării dreptului la un proces echitabil neputând fi remediate decât prin revizuirea hotărârii prin care s-a dispus condamnarea revizuentului.

De asemenea, instanța a mai reținut că prezenta cerere de revizuire a fost formulată de revizuent în termenul prevăzut de art.465 alin.4 Cod procedură penală, respectiv în termen de 3 luni de la data publicării hotărârii Curții Europene a Drepturilor Omului în Monitorul Oficial al României, cererea de revizuire fiind formulată la data de 14 decembrie 2017, iar Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului a fost publicată în Monitorul Oficial al României la data de 21 septembrie 2017.

Totodată, se reține că, prin Decizia nr.2/2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, s-a stabilit că, în urma desființării deciziei date în recurs, în calea de atac a revizuirii reglementată în procedura prevăzută de art.465 din Codul de procedură penală, în condițiile în care cauza a parcurs trei grade de jurisdicție (primă instanță, apel și recurs), în ultimă instanță soluționându-se recursul

procurorului, calea de atac este recursul în forma și reglementarea prevăzută de lege la data judecării recursului inițial.

Decizia atacată în calea extraordinară de atac a revizuirii, a fost desființată numai cu privire la revizuiantul M., dispunându-se rejudecarea cauzei de către instanța de recurs.

B. Rejudecând recursul declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Secția de Combatere a Corupției - Înalta Curte de Casație și Justiție reține următoarele:

Prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Secția de Combatere a Corupției, nr...../P/2006 din data de 27 iulie 2006, s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților M. pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită prevăzută de art.254 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000 și D. pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la luare de mită, prevăzută de art.26 Cod penal raportat la art.254 alin.1 Cod penal și art.6 din Legea nr.78/2000.

Parchetul a reținut că în perioada aprilie - iulie 2006, inculpatul M., în calitate de primar al municipiului, a pretins, de la denunțatorul P., acționar majoritar la S.C. R. S.A. Râmnicu Vâlcea, suma totală de 50.000 euro, atât în mod direct, cât și prin intermediul inculpatului D., viceprimar al municipiului, acesta din urmă primind efectiv de la denunțator suma de 25.000 euro, pentru a-l ajuta să obțină un certificat de urbanism vizând un teren situat în, proprietatea S.C. R. S.A.

Se reține că, în baza unei înțelegeri anterioare dintre inculpații M. și D., o parte din suma primită de la P. urma a-i fi remisă, prin intermediul lui D., inculpatului M., întrucât acesta avea printre atribuțiile de serviciu și emiterea unor acte de natura celui solicitat de către denunțator.

Parchetul reține că la data de 2 decembrie 2005, S.C. R. S.A., prin reprezentantul său legal, denunțatorul P. a cumpărat de la I. un teren în suprafață de 280 mp, situat în

Ulterior, S.C. R. S.A. a formulat o cerere la Primăria mun. Râmnicu Vâlcea, solicitând emiterea unui certificat de urbanism - certificatul de urbanism

obținut de I. cuprindea la rubrica „regimul tehnic” un procent de ocupare al terenului de 80%, coeficient de utilizare de 0,93 și regimul maxim de înălțime de 4 nivele - în vederea obținerii unei autorizații de construcție.

Prin certificatul de urbanism nr. 2274/40725/23.12.2005 s-a stabilit regimul tehnic cu următoarele coordonate: P.O.T. 80%, C.U.T. 0,93, înălțimea maximă a fost stabilită conform art.31 alin.1 din H.G. nr. 525/1996, respectiv maxim două nivele peste înălțimea celei mai înalte clădiri învecinate, precum și aliniamentul clădirii propuse, prin raportare la o construcție existentă, aparținând S.C. B. S.A.

Întrucât certificatul de urbanism prevedea condiții mai restrictive, denunțatorul P. s-a deplasat la Primăria mun. Râmnicu Vâlcea pentru a discuta cu inculpatul M.. Acesta a evidențiat faptul că terenul cumpărat se află în centrul orașului și că este dificil, ca ulterior, să semneze o autorizație de construcție în regimul solicitat.

Parchetul reține, că în cadrul acestor discuții, inculpatul M., i-a dat de înțeles denunțatorului P. că va răspunde pozitiv solicitării sale, în schimbul unei sume de bani, al cărei cuantum l-a lăsat la aprecierea denunțatorului.

Ulterior, la data de 14 februarie 2006, S.C. R. S.A. a formulat o cerere, înregistrată la Primăria mun. Râmnicu Vâlcea sub nr.4954/2006, prin care solicita analizarea și avizarea documentației privind amplasarea unui obiectiv cu destinația de birouri, în regim de înălțime D+P+6E, prin modificarea planului urbanistic zonal pentru zona centrală a orașului, organul administrativ competent fiind Consiliul Local.

Prin adresa nr. 4954/7.03.2006, Primăria mun. Râmnicu-Vâlcea a comunicat solicitantului că documentația nu a fost avizată favorabil deoarece regimul de înălțime propus era foarte mare, iar pe de altă parte, modificarea planului de urbanism zonal putea fi supus avizării Consiliului Local numai după obținerea avizului favorabil al comisiei tehnice consultative.

La data de 13 martie 2006, prin adresa nr.8174, S.C. R. S.A. a solicitat Primăriei mun. Râmnicu-Vâlcea avizarea unui plan urbanistic de detaliu (P.U.D.), în vederea autorizării construirii unui sediu pentru birouri, cu regimul

de înălțime D+P+4E. Prin raportul întocmit de inginer M. și aprobat de inculpatul M., în calitate de primar, s-a propus avizarea planului urbanistic de detaliu „Construcție pentru birouri S.C. R. S.A.”, cu un regim maxim de înălțime de D+P+2E și un P.O.T. de maxim 80%.

La data de 27.03.2006, S.C. R. S.A. a solicitat retragerea propunerii de avizarea documentației prin modificarea P.U.Z.-ului, întrucât respingerea, în două rânduri, a solicitării conducea la imposibilitatea efectuării ulterioare a unei noi cereri.

Neputând intra în posesia unui certificat de urbanism corespunzător, respectiv a unei autorizații de construcție în sensul solicitat, denunțatorul P. a luat hotărârea de a remite inculpatului M., suma de 5.000 euro, astfel că în cursul lunii aprilie 2006, l-a contactat telefonic, stabilind o întâlnire la sediul Primăriei, în cursul aceleiași zile.

Parchetul susține că denunțatorul a intrat în biroul inculpatului M., căruia i-a comunicat că a adus suma de 5.000 euro, iar acesta l-a îndrumat să remită suma respectivă viceprimarului D., care îl aștepta și care fusese informat despre demersurile întreprinse anterior.

Denunțatorul P. i-a adus la cunoștință inculpatului D. despre discuția avută cu inculpatul M., după care i-a lăsat plicul cu suma de 5000 euro pe birou, afirmând că suma este suficientă „numai pentru consilierii P...” din cadrul Consiliului Local. Ulterior, în cadrul altor discuții purtate între denunțator și inculpatul D., acesta a menționat că suma remisă inițial, respectiv 5.000 euro, trebuia înmulțită cu 10, P. înțelegând, astfel, că suma totală solicitată de inculpați M. și D. este de 50.000 euro.

Între timp, denunțatorul a obținut o copie a planului de urbanism zonal existent și a constatat că certificatul de urbanism eliberat proprietarului anterior al terenului corespundea P.U.Z.-ului existent, iar cel emis pentru S.C. R. S.A. impunea condiții restrictive.

În atare condiții, denunțatorul P., s-a deplasat împreună cu martorii T. și P., în biroul inculpatului M., pentru o nouă discuție, acesta din urmă

îndrumându-l pe denunțator să formuleze o nouă cerere pentru emiterea unui certificat de urbanism.

Astfel, la data de 13.06.2006, sub nr. 18713, S.C. R. S.A. a depus la Primăria Râmnicu-Vâlcea o nouă cerere pentru emiterea certificatului de urbanism, în scopul obținerii autorizației de construire a unui imobil cu regim de înălțime D+P+3E, cererea având mențiunea expresă „conform P.U.Z. actual”.

Prin certificatul de urbanism nr. 1349/18713/27.06.2006, semnat de inculpatul M., în calitate de primar și contrasemnat de secretar M., director executiv M. și, respectiv O., au fost stabilite condițiile privitoare la regimul tehnic al construcției ce urma a fi edificată și anume: P.O.T. 80%, conform P.U.G., respectiv 30%, conform P.U.Z., regim de înălțime maxim P+3E, pe latura vestică aliniamentul cu clădirea S.C. B. S.A.

Cu ocazia întrevederii din data de 27.06.2006, denunțatorul P., considerând că au fost stabilite în mod abuziv și cu rea-credință condiții restrictive de construire, i-a solicitat inculpatului D. restituirea sumei de 5.000 euro.

Ulterior, la data de 28.06.2006, denunțatorul P. a formulat denunț la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție, împotriva inculpaților M. și D., apreciind că faptele acestora se circumscriu infracțiunilor de luare de mită, respectiv complicitate la luare de mită.

La data de 30.06.2006, denunțatorul P. s-a deplasat din nou în biroul inculpatului D., pentru a-și cere scuze referitor la solicitarea sa de restituire a sumei remise.

În cadrul discuțiilor purtate de denunțator cu inculpatul D., s-a precizat că S.C. R. S.A. mai are în proprietate un alt teren, în suprafață de 420 mp, situat în, unde denunțatorul intenționa să construiască un imobil, astfel încât, acesta i-a propus inculpatului D., ca, în situația în care va fi posibilă emiterea unui certificat de urbanism pentru acest teren într-un timp scurt, suma de 50.000 Euro, solicitată inițial pentru primul teren, să le fie dată cu titlu de mită celor doi

inculpați, în scopul facilitării obținerii certificatului de urbanism pentru terenul situat în Inculpatul D. a fost de acord cu propunerea denunțătorului.

La data de 4.06.2006, denunțătorul P. a mers din nou, în biroul inculpatului D., purtând discuții cu privire la terenul din, inculpatul D., confirmându-i denunțătorului că la informat și pe inculpatul M. despre solicitarea referitoare la acest teren.

Parchetul susține că inculpatul P. a negociat cuantumul sumei ce urma a fi remisă cu titlu de mită celor doi inculpați, stabilind suma totală de 40.000 euro, convenind cu denunțătorul ca în zilele următoare să-i dea 20.000 euro, iar restul până la concurența sumei de 40.000 euro, după eliberarea certificatului de urbanism. Înțelegerea a fost confirmată expres de inculpatul D., care a reiterat promisiunea că va discuta încă o dată cu inculpatul M., inclusiv pentru a obține și acordul acestuia cu privire la modificarea cuantumului sumei solicitate inițial.

La data de 5.07.2006, organele de urmărire penală au procedat la marcarea criminalistică a sumei de 20.000 euro, compusă din bancnote a câte 500 euro fiecare, folosindu-se substanță chimică de culoare portocalie, precum și inscripționarea textului „MITĂ” pe reversul unora dintre bancnote.

La data de 6.07.2006, denunțătorul P., în urma a două discuții telefonice cu inculpatul D. a stabilit o întâlnire cu acesta din urmă pentru aceeași zi, în jurul orei 14, la restaurantul Hotelului, situat în Denunțătorul s-a deplasat la locul de întâlnire, având asupra sa suma de 20.000 euro, iar la scurt timp, în incinta localului a venit și inculpatul D.. Denunțătorul P. i-a propus inculpatului D. să-l însoțească în toaleta restaurantului pentru „a face tranzacția”, acesta fiind de acord. Denunțătorul P. i-a înmănat inculpatului suma de 20.000 euro, acesta confirmându-i, că a discutat și cu inculpatul M., solicitarea urmând a fi rezolvată favorabil, precum și că suma primită de la denunțător urma a fi împărțită cu acesta.

După finalizarea acestei discuții denunțătorul P. s-a deplasat în biroul inculpatului M., aducându-i la cunoștință faptul că s-a întâlnit cu inculpatul D. și că i-a dat, conform înțelegerii, 20.000 Euro. Inculpatul M., susține parchetul, i-a

confirmat lui P. că știa despre ce este vorba, precizând că are nevoie de acordul vecinilor pentru a construi pe acel teren în condițiile dorite.

Cu prilejul constatării infracțiunii flagrante săvârșită de inculpatul D. s-a găsit asupra sa suma de 20.000 euro, în bancnote de câte 500 euro, al căror serii corespund celor menționate în procesul-verbal de marcarea criminalistică.

Parchetul reține că înțelegerea infracțională dintre inculpații M. și D. rezultă și din aceea că, în momentul în care denunțatorul P. i-a spus că s-a înțeles cu inculpatul D. pentru suma de 40.000 Euro, inculpatul M. a spus „NU”, aceasta neavând în opinia procurorului, semnificația unui refuz al primirii sumei, ci rolul de a-l atenționa pe denunțator să nu mai discute despre aceste aspecte, în condițiile în care inculpatul, în același timp, a gesticulat cu mâinile în mod aprobator.

Ca atare, în raport de starea de fapt reținută de parchet, s-a apreciat - cu privire la inculpatul M. - că fapta acestuia care, în calitate de primar al municipiului, a pretins, în perioada aprilie - iulie 2006, de la denunțatorul P., atât direct cât și prin intermediul inculpatului D. suma de 50.000 Euro, redusă ulterior la 40.000 Euro, în scopul îndeplinirii unui act ce intră în sfera atribuțiilor sale de serviciu, respectiv emiterea unui certificat de urbanism în condițiile solicitate de persoana interesată realizează elementele constitutive ale infracțiunii de luare de mită, prevăzută de art.254 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000.

Prin sentința penală nr.182 din 18 iunie 2007 pronunțată de Tribunalul Alba în dosarul nr...../90/2006 s-a dispus, în baza art.11 pct.2 lit.a Cod procedură penală raportat la art.10 lit.a Cod procedură penală, achitarea inculpatului M., pentru infracțiunea de luare de mită prevăzută de art.254 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr.78/2000.

În baza dispozițiilor art.11 pct.2 lit.a Cod procedură penală raportat la art.10 lit.d Cod procedură penală s-a dispus achitarea inculpatului D., de sub învinuirea săvârșirii infracțiunii prevăzută de art.254 alin.1 Cod penal raportat la art.6 din Legea nr. 78/2000 prin înlăturarea dispozițiilor art.26 Cod penal.

S-a revocat măsura preventivă a obligării de a nu părăsi țara, dispusă față de cei doi inculpați prin Decizia penală nr.669/10 noiembrie 2006 a Curții de Apel Alba Iulia în dosarul penal nr..../57/2006.

S-a desființat măsura sechestrului asigurător luată în cursul urmăririi penale prin Ordonanța din data de 25.07.2006 cu privire la terenul în suprafață totală de 805,68 mp, cu destinație pentru construcție, situat administrativ în, proprietatea inculpatului D..

S-a respins cererea de obligare a inculpaților la restituirea către denunțător a sumei de 5000 euro.

Instanța de fond a reținut, în esență, că starea de fapt reținută în actul de sesizare a instanței nu este confirmată de mijloacele de probă administrate în cauză.

Pornind de la analiza elementelor constitutive ale acestei infracțiuni, a rezultat că pentru a fi în prezența acestei infracțiuni trebuie stabilit mai întâi de toate, actul de serviciu la care era îndatorat inculpatul G., ca autor al acesteia.

Ori, așa cum rezultă din încheierea de ședință de la termenul de judecată din data de 2.08.2006 procurorul de ședință a făcut precizarea că actul de serviciu în discuție l-a constituit soluționarea cererii martorului P., de eliberare a certificatului de urbanism pentru terenul situat în și nicidecum pentru terenul situat în

Din probatoriul administrat în cauză, declarațiile martorilor T. și M., care se coroborează cu declarațiile celor 2 inculpați, pentru terenul din3, martorul P. și nici altcineva din cadrul societății sale nu depusese la Primărie vreo cerere pentru obținerea certificatului de urbanism.

În acest sens, declarația martorului P. a fost vădit nesinceră, în contradicție cu probele sus-menționate și anume acesta a învederat în declarația sa că pentru terenul din „s-a făcut o cerere înainte de arestarea celor 2 inculpați”, deși în realitate cererea a fost făcută la data de 01.08.2006 (deci după denunțurile formulate împotriva inculpaților și după arestarea acestora) iar la data de 31.08.2006 a fost eliberat certificatul de urbanism nr.2012/24639 și 26226 (depus la dosarul cauzei, la termenul de judecată din data de 11.06.2007).

În acest context, inculpatul D. a precizat în declarația dată în fața instanței, că „pentru că martorul P. avea nevoie de lămuriri în privința obținerii certificatului de urbanism pentru zona din, lămuriri pe care eu urma să le obțin de la Urbanism și de la coinalpatul G., i-am spus martorului să-mi aducă o copie a contractului de vânzare-cumpărare de pe teren, copie care mi-a parvenit prin intermediul martorului T., în data de 5.07. Revin și arăt că în data de 3.07. am intrat în posesia copiei de pe contract, respectiv după discuția pe care am avut-o cu acesta în data de 30.06”, aspect confirmat de martorul T. în declarația dată în fața instanței.

Prin urmare, din probatoriu a rezultat cu certitudine inexistența cererii pentru terenul din, cerere care contrar susținerilor acuzării, nu constituia doar o simplă formalitate, deoarece în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare, mai precis disp. art.15 și art.29 al.1 din Ordinul 1430/2005 privind aprobarea normelor metodologice de aplicare a Legii nr.50/91 pentru emiterea certificatului de urbanism, solicitantul trebuie să formuleze cerere și să depună o întreagă documentație compusă din elementele precizate în actul normativ menționat.

Analizând mai departe elementele infracțiunii de luare de mită, pretinderea sau primirea banilor sau a foloaselor trebuie să fie necuvenită deci să aibă caracter de retribuție, de plată pentru efectuarea actului determinat arătat în mod explicit de mituitor.

Ori, așa cum s-a precizat mai sus, despre intenția martorului P. de a obține în perspectivă un certificat de urbanism pentru terenul din știau doar inculpatul D. și martorul T. (angajatul societății SC R. SA) care i-a adus inculpatului D. contractul de vânzare-cumpărare cu privire la teren.

Prin urmare, între martorul P. și inculpatul G. nu au existat discuții în legătură cu certificatul de urbanism pentru terenul situat în

În acest context, inculpatul G. nu avea pentru ce să pretindă sau să primească bani sau alte foloase de la martorul P. nici direct nici indirect prin intermediul coinalpatului D..

Chiar dacă s-ar accepta ipoteza acuzării și anume că depunerea cererii pentru imobilul din nu constituia decât o simplă formalitate, tot nu s-a desprins concluzia existenței infracțiunii de luare de mită nici din înregistrările audio-video, care au relevat dialogul dintre denunțator și inculpatul M., din data de 6.07.2006 și care practic au constituit proba forte a Parchetului în incriminarea inculpatului G..

Din aceste înregistrări, a rezultat practic caracterul categoric al refuzului inculpatului G. la tentativa denunțatorului de a oferi mita, acest refuz fiind accentuat prin semnul exclamării, după cuvântul „NU,, rostit de către acesta.

Susținerea acuzării că negația rostită de inculpatul G. în momentul în care denunțatorul a făcut referire la mită nu are semnificația unui refuz a fost contrară semnificației lingvistice. A spune că „NU,, înseamnă „DA,, înseamnă a interpreta limba română, după cum se vrea.

În nota originală a redactării dialogului dintre inculpatul G. și denunțator (filele 142-143) nu au apărut cele două note de subsol (redate în nota de la fila 141) conform cărora „în timp ce P. rostește fraza, G. gesticulează aprobativ de două ori cu mâna dreaptă,, și „ în timp ce P. rostește fraza, G. gesticulează o dată aprobativ, cu mâna stângă.,,

Chiar dacă ar fi să luăm în considerare și aceste note, instanța nu a găsit interpretarea dată de acuzare ca fiind cea neapărat corectă. Așa cum s-a spus, a fost doar o interpretare și anume interpretarea acuzării că gesturile făcute ar avea de fapt o conotație aprobativă (cu privire la oferta denunțatorului).

A accepta aceste interpretări și anume că NU înseamnă DA, iar gesturile de ridicare a mâinii făcute de inculpat după rostirea negației nu au avut decât o semnificație aprobativă și a condamna o persoană doar pe aceste interpretări contrar semnificațiilor lingvistice și contrar altor semnificații în fond (gestul de ridicare a mâinii putea semnifica încheierea dialogului, mai ales că în prealabil inculpatul și-a exprimat categoric refuzul prin exprimarea negației NU) ar însemna condamnarea unei persoane doar pentru a fi condamnată, fără a avea la bază un suport probator concret, palpabil.

Prin decizia penală nr.39/P/10.IV.2009 pronunțată de Curtea de Apel Constanța, s-a dispus, în baza art.379 pct.1 lit.b Cod procedură penală, respingerea apelului formulat de Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Alba Iulia, împotriva sentinței penale nr.182/18 iunie 2007 pronunțată de Tribunalul Alba în dosarul nr...../90/2006, privind pe inculpații M. și D..

S-a reținut, în esență, că evenimentele s-au derulat în modalitatea prezentată de cei doi inculpați în declarațiile pe care le-au dat fiind confirmate de martorii T., R., S., T., cât și cu actele emise de autoritățile locale privind modalitatea de rezolvare a solicitărilor denunțatorului.

La 13 martie 2006 SC R. SA a depus la Primăria mun. Râmnicu Vâlcea documentația PUD pentru amplasarea unei construcții pentru birouri pe amplasamentul Terasa. La această documentație a fost atașat un certificat de urbanism emis la data de 19 decembrie 2005 potrivit cu care SC R. SA a obținut certificatul de urbanism pentru construirea unui imobil - sediu birouri - subsol + parter + 4, cât și planul urbanism în detaliu.

La data de 20 martie 2006, pe ordinea de zi a Consiliului Local al municipiul Râmnicu Vâlcea, la poziția nr. 25 se află „Raport și proiect de hotărâre privind avizare PUD zona centrală - construcție pentru birouri SC R. SA”. Convocatorul a fost semnat de M. în calitate de primar.

În această zi s-a emis un raport privind avizare PUD pentru terenul situat pe, care propune spre analizare - în temeiul Legii nr.215/2001 - ridicarea unei construcții cu regim de înălțime maximă - D+parter+ 2 etaje și un POT de maxim 80%.

Față de acest plan urbanist PUD aprobat, SC R. a solicitat la data de 27 martie 2006 retragerea propunerii spre analiză și avizare a documentației privind amplasarea obiectivului pe întrucât solicitarea lor nu a fost aprobată așa cum au dorit, respectiv să se construiască demisol - D, parter + 6 nivele cu o suprafață totală de 1512 mp și parter pe toată suprafața terenului cu ocuparea terenului 100%.

La 13 iunie 2006 SC R. SA a depus la Primăria Râmnicu Vâlcea, sub nr. 18713, o nouă cerere pentru emiterea certificatului de urbanism și obținerea autorizației de construire a unui imobil cu regim de înălțime D+P+3 etaje.

Așa cum a declarat denunțatorul în fața instanței de apel, nici de această dată nu a obținut un certificat de urbanism care să-i permită construirea în zonă. În aceste condiții s-a hotărât să sesizeze organele în drept și a primit suma de 20.000 euro, sumă pe care a înaintat-o inculpatului D..

Cu prilejul constatării infracțiunii flagrante s-a găsit asupra inculpatului D. suma de 20.000 euro.

La fila 8 din rechizitoriu, alin.3 cât și din cuvântul procurorului la încheierea din 02 august 2006 - la instanța de fond - se face precizarea clară că actul de serviciu în discuție îl constituie soluționarea cererii martorului P. pentru imobilul situat în Râmnicu Vâlcea - și nu pentru terenul situat în

Așa cum a reținut și instanța de fond, în mod obligatoriu cerința esențială pentru întrunirea elementelor materiale ale infracțiunii de luare de mită, este aceea ca funcționarul respectiv să fie investit cu o solicitare scrisă de către o persoană pentru întocmirea atribuțiilor de serviciu. În lipsa unei astfel de investiții funcționarul nu este ținut să efectueze un act de serviciu iar obligațiile sale capătă consistență numai după momentul investiției cu cererea solicitantului.

Din probatoriul administrat în cauză a rezultat cu certitudine că pentru terenul din nr. 3 martorul P. și nici altcineva din cadrul societății SC R. SA nu au depus la primărie vreo cerere pentru obținerea certificatului de urbanism.

Din documentația de la dosar rezultă că această cerere a fost făcută la data de 01 august 2006, după arestarea inculpaților și nu înainte de această dată.

Nefiind îndeplinite cerințele art. 15 și 29 al ordinului 1430/2005 privind aprobarea normelor metodologice de aplicare a Legii nr.50/1991, rezultă cu certitudine inexistența cererii pentru, astfel că susținerea denunțatorului că sumele de bani oferite lui D. în vederea obținerii PUZ-ului și PUD-ului pentru această stradă este nesinceră.

În aceste condiții, inculpatul G., nediscutând niciodată cu P. despre acest teren nu avea pentru ce să pretindă să primească bani sau foloase nici direct și

nici prin intermediul lui D. - fiind inexistent actul determinat ce ar fi intrat în sfera atribuțiilor sale de serviciu. În aceste condiții nu s-a putut reține că inculpatul M. ar fi comis infracțiunea de luare de mită întrucât aceasta nu există.

Nefiind autorul infracțiunii de luare de mită nu poate exista nici complicitatea la această infracțiune. Mai mult, inculpatul D. avea calitate de viceprimar și nu avea ca atribuții de serviciu eliberarea de certificate de urbanism.

În aceste condiții, nici nu putea să-i faciliteze denunțatorului P. obținerea vreunui certificat de urbanism, deci nu avea ce îndeplini, a nu îndeplini sau a întârzia îndeplinirea unui act privitor la îndatoririle sale de serviciu sau în scopul de a face un act contrar acestor îndatoriri. În mod corect instanța de fond a stabilit că „deși inculpatul D. a luat banii de la P., aceștia nu au fost luați cu titlu de mită, acestei infracțiuni lipsindu-i latura obiectivă”. De altfel s-a demonstrat în cauză relația de prietenie dintre cei doi și faptul că inculpatul D. a primit oficial, cu titlu de împrumut o sumă de bani, pe care ulterior inculpatul a și restituit-o.

Împotriva deciziei pronunțată de instanța de apel a declarat recurs Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Alba Iulia, criticând hotărârile pronunțate în cauză cu privire la greșita achitare a inculpaților M. și D., solicitând a se constata că faptele săvârșite întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor reținute în sarcina acestora prin actul de sesizare a instanței, impunându-se casarea ambelor hotărâri și în rejudecare condamnarea acestora.

Analiza probelor după admiterea cererii de revizuire și rejudecarea recursului declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Constanța

B 1. Înalta Curte de Casație și Justiție reține, cu titlu de premisă, că și reglementarea anterioară permitea instanței de recurs să examineze nu doar chestiunile de drept dar și chestiunile de fapt.

Astfel, potrivit art.385¹⁵ alin.2 lit.d Cod procedură penală anterior, instanța, judecând recursul, dispune rejudecarea de către instanța de recurs în celelalte cazuri decât cele prevăzute la lit.c.

De asemenea, potrivit art.385¹⁶ alin.1 Cod procedură penală când instanța de recurs casează hotărârea și reține cauza spre rejudecare potrivit art.385¹⁵ alin.2 lit.d Cod procedură penală, se pronunță și asupra probelor ce urmează a fi administrate, fixând termen pentru rejudecare, dispozițiile art.380 și 381 (aplicabile în calea de atac a apelului) aplicându-se în mod corespunzător.

Se constată deci că procedura în fața instanței de recurs era o procedură completă care urma aceleași reguli ca o procedură pe fond astfel că, instanța de recurs putea fie să confirme o soluție de achitare, dispusă la fond sau în apel, fie să pronunțe o hotărâre de condamnare după administrarea directă și nemijlocită de probe.

Instanța de recurs, în temeiul dispozițiilor enunțate anterior, avea posibilitatea să rețină cauza spre rejudecare, să administreze probe noi, ori să readministreze probe în cadrul acestei proceduri, după care să aprecieze asupra vinovăției sau nevinovăției inculpatului.

Respectând, pe de o parte, dispozițiile care reglementau calea de atac a recursului, prevăzute în Codul de procedură penală anterior, cât și Hotărârea din 8 noiembrie 2016 dată de CEDO, Înalta Curte de Casație și Justiție a procedat la administrarea directă și nemijlocită de probe, constatându-se că prezumția de nevinovăție nu a fost înlăturată, acuzațiile aduse de parchet inculpatului M., neputând depăși limitele unor simple deducții. Dar deducțiile, interpretarea greșită a unei stări de fapt, sunt străine oricărei acuzații penale, instanța fiind obligată să-și fundamenteze hotărârea de condamnare pe baza unor probe certe, sigure, de natură a înfrânge prezumția de nevinovăție.

Ca principiu fundamental al procesului penal, prezumția de nevinovăție determină structura procesului penal, aceasta operând atât în faza de urmărire penală cât și în faza de cercetare judecătorească. Potrivit acestei prezumții, nicio persoană nu poate fi trasă la răspundere penală decât pe bază de probe, găsindu-și funcționalitatea în toate momentele instrucției penale, dar și în cursul judecății

până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare. În virtutea acestui principiu, autoritățile judiciare au obligația de a porni de la prezumția de nevinovăție, sarcina probațiunii trecând de la organul de cercetare penală la instanța de judecată.

Reținerea acestei prezumții se bazează pe faptul că nu toate acuzațiile sunt adevărate, deoarece o acuzație poate fi greșită, poate fi eronată, bazată pe coincidențe de împrejurări care pot stârni bănuieli serioase, dar după o examinare atentă a acestora, construcția acuzării să fie înlăturată.

Prin adoptarea prezumției de nevinovăție, ca principiu distinct al procesului penal, organele judiciare trebuie să aibă în vedere următoarele coordonate: vinovăția se stabilește în cadrul unui proces, cu respectarea garanțiilor procesuale, deoarece simpla învinuire nu înseamnă și stabilirea vinovăției; sarcina probei revine organelor judiciare, motiv pentru care interpretarea probelor se face în fiecare etapă a procesului penal, concluziile unui organ judiciar nefiind obligatorii și definitive pentru următoarea fază a procesului penal; până la adoptarea unei hotărâri de condamnare definitivă, inculpatul are statut de persoană nevinovată; hotărârea de condamnare trebuie să se bazeze pe probe certe de vinovăție, iar în caz de îndoială, instanța este obligată să pronunțe achitarea.

B 2. Din probele administrate în faza de urmărire penală și în cursul cercetării judecătorești rezultă că inculpatul M. deținea funcția de primar al

Denunțatorul P. avea calitatea de acționar majoritar la S.C. R. S.A., iar în data de 2 decembrie 2005 a cumpărat de la numitul I. un teren în suprafață de 280 mp, **situat în, în scopul ridicării unei construcții.**

Pentru realizarea acestui obiectiv, denunțatorul P. a formulat o cerere pentru eliberarea certificatului de urbanism în vederea obținerii autorizației de construcție, constatând însă că autoritățile administrative din cadrul Primăriei municipiului Râmnicu Vâlcea au stabilit un regim tehnic diferit față de cel stipulat în certificatul de urbanism deținut de vechiul proprietar.

Astfel, certificatul de urbanism deținut de numitul I. prevedea un procent de ocupare de 80%, un coeficient de utilizare de 0,93 și un regim maxim de

înălțime de 4 nivele respectiv P+3E, iar cel obținut de denunțatorul P. la 23 decembrie 205 – după cumpărarea terenului – prevedea un regim maxim de înălțime de două nivele peste înălțimea celei mai înalte clădiri învecinate.

În aceste condiții, denunțatorul P. în calitate de reprezentant al S.C. R. S.A., a solicitat, la data de 14.02.2006 (cererea fiind înregistrată sub nr.4954) modificarea planului urbanistic zonal, iar prin adresa nr.4954/7.03.2006, Primăria Râmnicu-Vâlcea i-a comunicat faptul că documentația nu a fost avizată favorabil.

Ulterior, prin cererea nr.8174/13.03.2006 S.C. R. S.A. a solicitat Primăriei municipiului Râmnicu Vâlcea avizarea unui plan urbanistic de detaliu, cererea fiind însă retrasă la 27.03.2006.

Fiind nemulțumit de condițiile restrictive impuse de Primăria Râmnicu Vâlcea, pentru edificarea construcției denunțatorul P. s-a deplasat, personal, în cursul lunii aprilie 2006 la inculpatul M. în scopul - susține acesta - de a-i remite suma de 5.000 Euro.

Discuțiile au fost purtate în biroul inculpatului M., denunțatorul susținând că i-a adus suma de bani, acesta cerându-i să remită banii viceprimarului D.. Probele la care se va face trimitere în continuare nu confirmă, însă, versiunea denunțatorului P..

După ce inculpatul D. a primit suma de 5.000 Euro, denunțatorul P. a purtat, în mod repetat, alte discuții cu viceprimarul, acesta din urmă arătându-și nemulțumirea cu privire la suma de 5.000 Euro, comunicându-i că trebuie înmulțită cu 10.

La data de 13.06.2006, S.C. R. S.A. a formulat o nouă cerere (înregistrată sub nr.18713) pentru emiterea certificatului de urbanism, în scopul obținerii autorizației de construcție pe terenul situat în Prin certificatul de urbanism nr.1349/27.06.2006, semnat de inculpatul M. și contrasemnat de secretar M., director executiv M. și inspector O. au fost stabilite condițiile privitoare la regimul tehnic al construcției respectiv 80% conform PUG, 30% conform PUZ, regim de înălțime maxim P+3E.

Avizul nefavorabil primit de S.C. R. S.A. l-a determinat pe denunțatorul P. să-i solicite viceprimarului D. restituirea sumei de 5.000 Euro formulând, totodată, la data de 28.06.2006 un denunț la D.N.A. împotriva primarului municipiului Râmnicu Vâlcea - inculpatul M. - respectiv a viceprimarului D. pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită.

Deosebit de relevant este faptul că până la data de 28.06.2006, discuțiile purtate între denunțatorul P., respectiv inculpatul M. în calitatea sa de primar și viceprimarul D. au avut în vedere exclusiv eliberarea unui certificat de urbanism, în vederea construirii unui imobil pe terenul din, nu și pe terenul deținut de același denunțător, pe

Discuțiile cu privire la posibilitatea edificării unei construcții pe terenul din au fost purtate de denunțător la data de 30 iunie 2006, exclusiv cu viceprimarul D., urmând ca în schimbul obținerii avizului denunțatorul să-i remită acestuia suma de 50.000 Euro.

La data de 4 iulie 2006 denunțatorul P. s-a întâlnit cu viceprimarul D. la Restaurantul Hotelului M... din Râmnicu Vâlcea unde a primit suma de 20.000 Euro, parte din bancnote fiind inscripționate cu textul „MITĂ”, prilej cu care s-a constatat și săvârșirea infracțiunii flagrante.

În aceeași zi, denunțatorul s-a deplasat în biroul inculpatului M., relatându-i aspecte legate de întâlnirea pe care a avut-o cu viceprimarul D., afirmând, printre altele, „vedeți că ...ăă, am, exact ...m-am înțeles cu el, 40 ...”, răspunsul inculpatului G. fiind „NU”.

Prin urmare, cu privire la terenul din, Înalta Curte reține că discuțiile privind emiterea unui certificat de urbanism au fost purtate până la data de 4 iulie 2006 exclusiv cu viceprimarul D..

Doar ulterior, după organizarea flagrantului, denunțatorul s-a deplasat în biroul inculpatului M., context în care acesta i-a spus că are nevoie de acordul vecinilor pentru emiterea certificatului de urbanism.

În aceste condiții, dacă se aprecia că sunt probe parchetul avea obligația ca prin actul de sesizare, să delimiteze faptele inculpatului M. în raport de cele două situații distincte, respectiv pretinderea, urmată de primirea sumei de 5000

Euro pentru terenul din și mai apoi, pretinderea ori primirea vreunei sume de bani pentru terenul din, ceea ce ar fi atras, fie reținerea unei infracțiuni continuate de luare de mită fie două infracțiuni în concurs real, în funcție de rezoluția infracțională unică sau distinctă.

Înalta Curte constată însă că fapta de luare de mită reținută în sarcina inculpatului M. - nici sub forma pretinderii/primirii, nici sub forma acceptării unor sume de bani - pentru eliberarea unui certificat de urbanism, în alte condiții decât cele prevăzute de lege, nu există.

Înalta Curte își însușește argumentele instanțelor de fond și apel, constatându-se lipsa de temeinicie a acuzațiilor parchetului privind pretinsa înțelegere dintre inculpatul M. și viceprimarul D. pentru rezolvarea favorabilă a cererii formulate de denunțatorul P. privind eliberarea certificatului de urbanism pentru terenul din și mai apoi transferarea mitei în schimbul eliberării certificatului de urbanism pentru terenul din

Analiza declarațiilor succesive ale denunțatorului P. conduc, fără echivoc, la concluzia neveridicității afirmațiilor sale, aspectele prezentate în denunț și ulterior în declarațiile date la instanța de fond, apel, respectiv la Înalta Curte de Casație și Justiție fiind contradictorii.

Astfel, în denunțul formulat la data de **22.06.2006** la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial București, acesta arată că, după ce a cumpărat terenul din, și după ce a depus o cerere la Primăria mun. Râmnicu Vâlcea i-a fost eliberat un certificat de urbanism care nu satisfăcea interesele S.C. R. S.A., s-a deplasat personal în biroul inculpatului M., care:., **...mi-a dat de înțeles** că va elibera un certificat dacă la rândul meu îi voi da o sumă de bani pe care nu a precizat-o, valoarea rămânând la aprecierea mea ...despre această discuție am relatat lui T. și lui P. cu care m-am și consultat asupra cuantumului sumei ce urma să-i dau primarului în scopul arătat ...în cursul lunii aprilie după ce **i-am arătat plicul cu suma de 5.000 euro, acesta dându-mi de înțeles că solicitarea mea va fi rezolvată mi-a zis să dau suma de bani viceprimarului D. ...”.**

Înalta Curte de Casație și Justiție observă, pe de o parte, că denunțatorul nu arată concret în ce mod „i-a dat de înțeles” inculpatul M. ca în schimbul obținerii certificatului de urbanism să-i fie remisă o sumă de bani, iar pe de altă parte, nu se face vorbire despre eliberarea unui certificat de urbanism și pentru terenul din, ci doar pentru terenul din

În declarația din data de **3 iulie 2006** dată în faza de urmărire penală, denunțatorul arată că „... M. **mi-a dat de înțeles** că va răspunde solicitării mele dacă sunt dispus să-i dau o sumă de bani, iar la întrebarea mea „trebuie să dau ceva, cât?” acesta mi-a spus că lasă cuantumul la aprecierea mea ...după ce am stabilit că îi pot da 5.000 Euro, în cursul lunii aprilie 2006, în jurul orei 17,00 găsimu-l singur în biroul său i-am spus că i-am adus suma de 5.000 Euro ..., arătându-i și plicul cu bani ...”.

Nici în această declarație, denunțatorul nu arată în ce mod i-a dat de înțeles inculpatul M. că pretinde vreo sumă de bani oferind, suplimentar, detalii în sensul că l-a întrebat pe acesta „trebuie să dau ceva, cât?”.

Rezultă cu certitudine că discuțiile purtate de denunțator cu inculpatul G. au privit exclusiv terenul din, nu și cel din

Celelalte aspecte consemnate în această declarație privesc raporturile dintre denunțator și viceprimarul D. care nu sunt relevante pentru prezenta analiză.

Doar în declarația din 7.06.2007, dată de denunțator la parchet, acesta arată că **a discutat cu viceprimarul D., nu și cu inculpatul M., despre eliberarea unui certificat de urbanism pentru terenul din”.**

După organizarea flagrantului în data de **4.07.2006** și după remiterea viceprimarului D. a sumei de 20.000 Euro denunțatorul arată, pentru prima dată că: „...după încheierea discuției, m-am deplasat la sediul Primăriei pentru a purta o discuție cu primarul M. pentru a mă asigura că acesta cunoaște problema mea și pentru a-i comunica acestuia că i-am remis viceprimarului D. suma de 20.000 Euro, primarul M. certificând că știe despre ce este vorba, iar la afirmația mea că restul urmează să o dau când iese certificatul, **primarul a făcut un gest afirmativ pe care l-am interpretat în sensul că așa cum am stabilit”.**

Cu privire la aspectele esențiale ale cauzei în declarația dată la instanța de fond în data de 12 februarie 2007, **denunțatorul P., deși inițial a afirmat că l-a întrebat pe inculpatul M. „trebuie să dau ceva, cât?”**, susține că **aceste discuții le-a avut cu viceprimarul D.**, „...l-am căutat, i-am spus despre ce este vorba și am insistat să îmi spună suma de bani pe care trebuia să o ofer pentru rezolvarea problemei. Acesta nu mi-a spus în concret o sumă de bani, astfel că împreună cu cei doi angajați ai mei am stabilit suma de 5.000 euro ... m-am dus în biroul inculpatului M. și după o discuție cu acesta i-am oferit plicul cu suma de 5000 Euro...”.

Deși anterior denunțatorul a susținut că doar i-a arătat inculpatului M. plicul cu bani, de această dată susține altceva, în sensul că „... l-a atins pentru o clipă, după care mi-a spus să îl caut pe coinculpatul D. zis B. să rezolv cu el problema...”. Discuțiile ulterioare au fost purtate cu viceprimarul D., inclusiv cele privind oferirea sumei de 50.000 Euro respectiv eliberarea unui certificat de urbanism pentru terenul din

Cât privește semnificația gestului inculpatului M., denunțatorul susține că „am dedus că nu trebuia să continui discuția”.

De asemenea, pentru eliberarea certificatului de urbanism cu privire la terenul din, denunțatorul, în aceeași declarație arată că „...s-a făcut o cerere înainte de arestarea celor doi inculpați... nu pot fi sigur...”.

Deosebit de importantă este mențiunea denunțatorului care arată că „...am oferit bani pentru terenul din ... și nu pentru terenul din, din proprie inițiativă și nu ca urmare a celor spuse de D....” în condițiile în care în denunț și în celelalte declarații date ulterior, face trimitere exclusiv la eliberarea certificatului de urbanism pentru terenul din

Mai mult, denunțatorul precizează că „...niciodată nu am discutat cu inculpatul M. despre terenul din

Audiat fiind la Curtea de Apel Constanța, denunțatorul relevă alte coordonate ale discuțiilor purtate cu inculpatul M. susținând că „...primarul mi-a cerut să ne înțelegem pentru a pune în aplicare planul meu, de edificare a construcției, afirmând că „de aia nu iese nimic?”, iar eu am înțeles că este vorba

de bani și atunci l-am întrebat despre ce sumă este vorba fiind trimis la viceprimar...”.

Denunțatorul arată că suma de 20.000 euro a fost dată viceprimarului D. pentru terenul din, discutând despre acest aspect, după organizarea flagrantului din 4.07.2006 și cu inculpatul M. care l-a sfătuit să ia și acceptul vecinilor, fără să mai facă vorbire despre vreun gest al acestuia.

Audiat de Înalta Curte de Casație și Justiție la data de 15 octombrie 2018, în cadrul rejudecării recursului după admiterea cererii de revizuire, denunțatorul P. arată că „...este posibil ca inculpatul M. să fi întins mâna spre plic, dar este cert că nu l-a atins...”.

Despre eliberarea unui certificat de urbanism pentru terenul din, denunțatorul afirmă următoarele „...am discutat cu inculpatul M. în ziua în care s-a organizat flagrantul. Inculpatul D. mi-a spus că trebuie să discut exclusiv cu dumnealui pentru situația imobilului din și nu cu inculpatul G.. După organizarea flagrantului cu inculpatul D., m-am deplasat în biroul inculpatului G. i-am spus că m-am întâlnit cu inculpatul D., că am rezolvat problema cu banii și a mai rămas un rest pe care trebuia să îl dau domnului D. când urma să fie eliberat certificatul de urbanism. ●

Aceste afirmații le-am făcut eu personal. Din câte îmi aduc aminte, inculpatul G. mi-a spus să am avizele de la vecini... **când am intrat în biroul inculpatului G. acesta mi-a spus „NU”, în sensul să nu vorbesc tare. Eu asta am înțeles...”.**

Sintetizând, Înalta Curte reține că denunțatorul a atribuit gestului inculpatului M. trei semnificații și anume: „**gest aprobativ**” (declarația din 7.06.2006 primarul a făcut un gest afirmativ pe care l-am interpretat **așa cum am stabilit**”); **gest negativ** „**de unde eu am dedus că nu trebuia să mai continui discuția**” (declarația din 12.02.2007 dată la Tribunalul Alba) și **gest negativ** „**în sensul să nu vorbim tare**” (declarația din 15 octombrie 2018 dată la ICCJ).

În atare condiții, analizându-se declarațiile succesive ale denunțatorului P., Înalta Curte reține nesinceritatea acestuia, atribuind semnificații personale

unor gesturi și împrejurări, **fără corespondent în realitate**, aspectul constant invocat de denunțator fiind acela că singurele discuții cu privire la certificatul de urbanism pentru le-a avut cu inculpatul M. după momentul organizării flagrantului din data de 4 iulie 2006.

Sușținerile denunțatorului P. în sensul că a discutat cu martorii T., respectiv P. despre sumele ce trebuiau date inculpatului M. pentru eliberarea certificatului de urbanism pentru terenul din nu sunt confirmate de către aceștia.

Astfel, martorul T., în declarația dată la Înalta Curte de Casație și Justiție în data de 3 septembrie 2018 arată următoarele: „...între momentul depunerii primei cereri și momentul depunerii celei de-a doua cereri **m-am deplasat o singură dată în biroul inculpatului G., și din discuțiile pe care le-am avut cu acesta a rezultat că nu era de acord cu construcția unui imobil pe str. Cerna, în condițiile solicitate de SC R. SA. Deși i-am spus denunțatorului că nu se justifică depunerea unei alte cereri de eliberare a unui certificat de urbanism, acesta mi-a spus că „an rezolvat” sau că „rezolvă” și „am dat bani sau urmează să dea bani”....Nu s-a sfătuit niciodată în ceea ce privește remiterea vreunei sume de bani inculpatului M.... Pentru terenul din eu nu am depus **nicio cerere la primărie pentru eliberare sau pentru prelungirea certificatului de urbanism inițial....**”.**

Deosebit de relevantă este, în opinia Înaltei Curți de Casație și Justiție, afirmația aceluiași martor în sensul că nu a crezut nici el și nici martorul P. ceea ce a relatat denunțatorul P..

Aceleași aspecte se regăsesc în declarația martorului T. dată la instanța de fond (16 aprilie 2007) unde arată că „...numitul P. **nu mi-a cerut niciodată părerea cu privire la cuantumul vreunei sume de bani pe care urma să o ofere vreunei anumite persoane și din relatările acesteia cunosc doar faptul că ar fi oferit suma de 5000 euro sau dolari la primărie în intervalul de timp cuprins între obținerea celor două certificate de urbanism...**” dar și în declarația din 7 iulie 2006 dată în faza de urmărire penală.

Sușinerile martorului T. sunt confirmate și de martorul P. care, audiat de Înalta Curte de Casație și Justiție la data de 29 octombrie 2018, arată următoarele: „...la începutul lui 2006, împreună cu T. și cu P. ne-am deplasat în biroul inculpatului G. și i-am prezentat cele două certificate de urbanism și planul de urbanism zonal. Domnul G. a spus că înțelege problema noastră dar că nu o poate rezolva și a spus „Băi fraților, atâta timp cât o să fiu eu primar voi nu o să construiți niciodată nimic pe acel teren pentru că este spațiu verde, parc”. **După acest moment am purtat din nou discuții cu privire la acest subiect și i-am spus că soluția legală este aceea de a formula o acțiune în contencios. A refuzat și, mai mult decât atât, mi-a spus că bănuiește de ce inculpatul G. nu este de acord să elibereze certificatul de urbanism în condițiile cerute de el întrucât vrea bani. I-am spus că nu vreau să aud nimic despre acest lucru pentru că ar săvârși o faptă de corupție. În perioada următoare, P. mi-a spus că s-a dus în birou la inculpatul G. cu scopul de a-i da un plic cu 3000 de euro. P. mi-a spus că G. nu a vrut să primească plicul, că l-a dat afară....Ulterior, denunțatorul P. mi-a spus că a remis 5000 euro viceprimarului D. pentru același scop, respectiv obținerea unui certificat de urbanism pentru construirea unui imobil pe conform P.U.Z.-ului... Am participat la o întâlnire cu denunțatorul și martorul T. înainte ca acesta să fie audiat la Tribunalul Alba. Denunțatorul a afirmat că banii de flagrant erau pentru terenul din”**

Semnificativă este și declarația martorei R. care a exercitat, în perioada 2004-2006, funcția de secretar la Primăria Mun. Rm. Vâlcea. Aceasta arată că denunțatorul P., în luna ianuarie sau februarie 2006 a intrat în biroul inculpatului M. și...după ce denunțatorul a părăsit biroul primarului, inculpatul M. a ieșit și a zis „uite, acesta a încercat să-mi dea bani...”.

Deși cadrul procesual stabilit după admiterea cererii de revizuire îl privește exclusiv pe inculpatul M., Înalta Curte de Casație și Justiție apreciază ca fiind relevante, din perspectiva analizării acuzațiilor aduse acestuia și declarațiile viceprimarului D..

Astfel, din declarația dată la 12.02.2007 la instanța de fond, acesta confirmă întâlnirile pe care le-a avut cu denunțatorul P., cunoscând faptul că acesta a cumpărat un teren situat pe, fiind interesat de obținerea unui certificat de urbanism și mai apoi de obținerea unei autorizații de construcție pentru ridicarea unui imobil compus din P+7 etaje.

Întrucât viceprimarul D. nu avea în atribuțiile sale de serviciu și eliberarea certificatului de urbanism, acesta i-a „promis” denunțatorului că va discuta cu inculpatul M. cu privire la condițiile prevăzute de lege.

Nu rezultă, din declarația la care s-a făcut referire anterior, dacă viceprimarul D. a discutat sau nu cu inculpatul M. despre solicitarea denunțatorului cu privire la terenul din, arătând însă că denunțatorul „era foarte furios și chiar l-a înjurat pe coinculpatul G. că nu i-a eliberat certificatul în aceleași condiții ca și certificatul anterior dar la care fac precizarea că nu s-a ținut cont de aliniamentul vecinătăților”... Această discuție a avut loc la 28.06.2006, iar la 30.06.2006, martorul m-a căutat din nou la birou spunând că dorește să rămână în relații de bună prietenie cu mine și primăria.... În data de 4.07.2006 a venit la mine la birou pentru lămuriri în privința obținerii certificatului de urbanism pentru zona Stoianovici, lămuriri pe care eu urma să le obțin de la Urbanism și de la inculpatul G.... În data de 5.07. coinculpatul M. mi-a spus că în zona respectivă se poate construi în condițiile din PUZ și cu condiția ca locatarii imobilelor vecine să-și dea acordul în acest sens”.

Cei alți martori audiați în cauză – M., M., O., S. - au făcut referiri fie la procedura de urmat pentru eliberarea certificatelor de urbanism, fie la relațiile dintre denunțatorul P. și viceprimarul D., neputând oferi date relevante sub aspectul primirii ori pretinderii vreunei sume de bani de către inculpatul M. pentru eliberarea certificatului de urbanism, respectiv autorizația de construcție în alte condiții decât cele prevăzute de lege.

În fine, nici din examinarea proceselor-verbale de redare a convorbirilor telefonice nu rezultă elemente incriminatorii pentru inculpatul M., interceptările efectuate evidențiind că între primar și viceprimar nu a existat nicio înțelegere cu privire la terenul din dar nici cu privire la terenul din str. Stoianovici,

denunțatorul afirmând că îi este teamă „de a nu fi băgat iar în comisia arhitecților”.

În cadrul dialogului purtat cu viceprimarul D., acesta insistă să vorbească cu inculpatul G., purtând discuții cu privire la terenul din, denunțatorul intenționând să obțină un certificat de urbanism pentru ridicarea unei construcții în regim de înălțime P+6E.

În dialogul purtat imediat după organizarea flagrantului, denunțatorul a afirmat, printre altele, următoarele: „...Așa! Vedeți că...ăă...am, exact cum m-am înțeles cu el, 40...” Răspunsul inculpatului G. a fost NU, denunțatorul atribuindu-i semnificații diferite, multiple, iar mai apoi, procurorul a apreciat - în mod greșit - că gestul inculpatului nu a avut semnificația unui refuz al primirii sumei, ci rolul de a-l atenționa pe denunțator să nu mai discute despre aceste aspecte.

În aceste condiții, rezultă cu evidență că starea de fapt reținută în actul de sesizare, cu privire la infracțiunea de luare de mită, nu este confirmată de mijloacele de probă administrate în faza de urmărire penală, în cursul cercetării judecătorești, respectiv, în rejudecare după admiterea cererii de revizuire, astfel că în mod corect, instanțele au stabilit că fapta nu există.

Nicio probă nu confirmă pretinsa înțelegere dintre inculpatul M. și viceprimarul D., respectiv denunțatorul P., înțelegere ce nu putea fi stabilită în raport de gesturile inculpatului folosite în cadrul unui dialog, discuție ce nu era, de altfel, incriminatorie.

Rigoarea dreptului penal, pe de o parte, respectiv construcția juridică greșită a Parchetului, pe de altă parte, conduc în mod obligatoriu la constatarea inexistenței infracțiunii de luare de mită prevăzută de art.254 Cod penal.

În reglementarea anterioară, potrivit art.254 alin.2 Cod penal, constituie infracțiunea de luare de mită „fapta funcționarului care, direct sau indirect, pretinde ori primește bani sau alte foloase care nu i se cuvin, ori acceptă promisiunea unor astfel de foloase sau nu o respinge în scopul de a îndeplini, a nu îndeplini ori a întârzia îndeplinirea unui act privitor la îndatoririle sale de serviciu sau în scopul de a face un act contrar acestor îndatoriri”.

A primi ceva înseamnă a prelua, a lua ceva în posesie. În acest caz, inițiativa aparține mituitorului, iar primirea nu este de conceput fără un act de remitere efectuat de acesta.

A pretinde ceva înseamnă a cere ceva, a formula o pretenție. În această modalitate de săvârșire a infracțiunii, inițiativa aparține făptuitorului. Nu este necesar ca pretenția formulată de acesta să fie satisfăcută.

Acțiunea sau inacțiunea făptuitorului trebuie să fie anterioară îndeplinirii, neîndeplinirii actului pentru a cărei îndeplinire, neîndeplinire făptuitorul primește bani sau foloase.

În fine, este necesar ca actul pentru a cărei îndeplinire, neîndeplinire, funcționarul pretinde, primește bani sau foloase să facă parte din sfera atribuțiilor de serviciu ale acestuia, adică să fie un act privitor la îndatoririle sale de serviciu. Această cerință are o importanță hotărătoare pentru existența infracțiunii de luare de mită, întrucât fiind vorba de o infracțiune de serviciu, ea nu poate fi reținută în sarcina unui funcționar decât în cazul încălcării unei obligații ce intră în atribuțiile sale de serviciu.

În cauza dedusă judecății, probele administrate nu converg nici spre varianta pretinderii ori primirii de către inculpatul M. a sumei de 5000 euro în vederea eliberării certificatului de urbanism pentru terenul din (suma remisă viceprimarului D.) și nici spre varianta pretinderii ori primirii de către același inculpat a unei sume de bani în vederea eliberării unui certificat de urbanism pentru terenul din

Așa cum au reținut și instanțele de fond și apel, pentru acest teren nici denunțatorul și nici o altă persoană din cadrul societății SC R. SA nu depusese la primărie vreo cerere pentru obținerea certificatului de urbanism până la data organizării flagrantului din 4.07.2006.

Din probele administrate rezultă că, o astfel de cerere a fost formulată la data de 1 august 2006, după denunț și ulterior arestării inculpatului M., iar la data de 31.08.2006 a fost eliberat certificatul de urbanism nr.2012/24639 și 26226.

Inexistența cererii pentru terenul din nu constituie o simplă formalitate în condițiile în care, dispozițiile legale în vigoare la acea dată (art.15 și art.129 alin.1 din Ordinul 1430/2005 privind aprobarea normelor metodologice de aplicare a Legii nr.50/1991) obligau la formularea unei cereri cu documentația aferentă descrisă în actul normativ indicat.

Intenția denunțatorului P. de a obține, în perspectivă, un certificat de urbanism pentru terenul din era cunoscută de alte persoane – viceprimarul D. și martorul T. - nu și de inculpatul M., singurele discuții având loc doar în data de 4.07.2006 când a fost organizat flagrantul, inculpatul aducându-i la cunoștință denunțatorului că are nevoie de acceptul vecinilor pentru ridicarea unei construcții.

Prin urmare, inculpatul M. nu avea pentru ce să pretindă sau să primească bani ori alte foloase, în lipsa îndeplinirii sau neîndeplinirii vreunui act ce ar fi intrat în sfera atribuțiilor sale de serviciu.

Concluzionând, Înalta Curte constată că faptele expuse în actul de sesizare și reținute în sarcina inculpatului M. nu există, astfel că achitarea inculpatului de către instanța de fond este legală și temeinică.

Pe cale de consecință, în temeiul art.385¹⁵ alin.1 lit.b Cod procedură penală, recursul declarat de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Constanța împotriva deciziei penale nr.39/P din data de 10 aprilie 2009 a Curții de Apel Constanța – Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, pronunțată în dosarul nr...../57/2008, cu privire la inculpatul M. va fi respins ca nefondat.

Se va menține dispoziția de achitare a inculpatului M. (...) pentru infracțiunea de luare de mită prevăzută de art. 254 alin. 1 din Codul penal din 1969 rap. la art. 6 din Legea nr. 78/2000.

Se va constata că inculpatul M. a fost reținut în data de 7 iulie 2006 și arestat preventiv de la 11 iulie 2006 până la data de 10 noiembrie 2006.

Se va constata că inculpatul M. a executat pedeapsa de 3 ani și 6 luni închisoare, aplicată prin decizia penală nr. 273 din 27 ianuarie 2010 pronunțată

de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală în dosarul nr...../57/2008, de la data de 28 ianuarie 2010 până la data de 14 septembrie 2011.

Cheltuielile ocazionate de soluționarea recursului declarat de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Constanța vor rămâne în sarcina statului.

**PETNRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
D E C I D E:**

Respinge, ca nefondat, recursul declarat de către **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Constanța** împotriva deciziei penale nr.39/P din data de 10 aprilie 2009 a Curții de Apel Constanța – Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, pronunțată în dosarul nr...../57/2008, cu privire la inculpatul **M.**

Menține dispoziția de achitare a inculpatului M. (...) pentru infracțiunea de luare de mită prevăzută de art. 254 alin. 1 din Codul penal din 1969 rap. la art. 6 din Legea nr. 78/2000.

Constată că inculpatul M. a fost reținut în data de 7 iulie 2006 și arestat preventiv de la 11 iulie 2006 până la data de 10 noiembrie 2006.

Constată că inculpatul M. a executat pedeapsa de 3 ani și 6 luni închisoare, aplicată prin decizia penală nr. 273 din 27 ianuarie 2010 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Penală în dosarul nr./57/2008, de la data de 28 ianuarie 2010 până la data de 14 septembrie 2011.

Cheltuielile ocazionate de soluționarea recursului declarat de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Constanța rămân în sarcina statului.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică azi, 29 octombrie 2018.